

RONIL CAINE

NEHÉZ
VÁLÁS

Nehéz válás

© 2016 Ronil Caine

© 2016 Zelnik Péter Zénó

Kizárólag egyéni, digitális használatra.

A mű szerzői jogvédelem alatt áll, tilos bármilyen részletét felhasználni vagy az egész művet nyomtatni, sokszorosítani a szerző írásbeli engedélye nélkül.

A novella története és szereplői mind a szerző fantáziájának szüleményei.

Bármilyen hasonlóság valós eseményekkel vagy személyekkel pusztán a véletlen műve lehet.

A helyszínek egy része valóságos, de kizárólag a fiktív történet díszleteiként szerepelnek a műben.

VÁLOK. Eldöntöttem. Nagy dolog – mondhatják többen –, mások is elváltak már. Három év után nem bírom tovább, és elválasztom az életem a férjemtől. Nekem is csak egy életem van, amit nem tudok így leélni. Tudom, én akartam az egészet, őt, az esküvőt, hogy legyen mellettem egy férfi, mert csak párosan szép az élet, de mégis fel kell bontanom a fogadalmam.

Egyesek szerint nehéz eset vagyok, mások szerint túl átlagos, volt, aki szerint istennő, de neki éppúgy nincs igaza, mint az előző kettőnek. Szeretnék csak nő lenni, komolyabb jelzők nélkül.

Kislány korom óta arról álmodoztam, hogy egy napon meglátom a férfit, akit megszeretek, és ő is belém zúg, és fagyaltot eszünk majd, és LESZ szép, fehér, esküvői ruhám, és kimondom az igent és ő is, és boldogok leszünk, mert egymásnak teremtettek minket.

De a férfiak borzasztó nehéz esetek. Képtelenség a mai világban egy rendes pasit találni. Mindegyiknek van valami baja, nyűgje, ostoba hobbija. Talán mégis átlagos vagyok, de azon gondolkodtam, hogy a legjobb az lenne, ha össze lehetne gyúrni egy pasit

a többiből. Az egyikből az arcát, a másikkól a testét, a harmadikból a kitartását, a negyedikből a zenei ízlését, az ötödikből a romantikus ötleteit, és így tovább. Ilyen férfi nincs, így nekem sosem lesz férjem – gondoltam.

De aztán – és tényleg a legváratlanabb helyen és időpontban – megláttam őt, és megfordult velem a világ. Megláttam és megszerettem. Magas volt, sportos, egy fejjel magasabb, és engem nézett. Tudtam, innen nincs vissza út. Nem érdekelt kicsoda, micso-da, vele akartam lenni.

Első pillanattól éreztem közöttünk az összhangot. Leonard udvarias, kedves és művelt volt – és ez a kedvenc férfinevem. A tenyerén hordozott, nem csak a szerelme voltam, hanem az univerzuma közepe. Soha nem bántott meg, békén hagyott, ha egyedül akartam lenni, de leste a gondolataimat, ha együtt voltunk. Pár hónap múlva megkérte a kezem, és én igent mondtam, ott a tengerparton és fél évvel később a templomban is. Elmúltam harmincöt, mire vártam volna még.

Leonard jóképű volt, és mellette én is sokkal csinosabbnak éreztem magam. Ha kikértem a tanácsát,

mindig olyan ruhákra mutatott rá – kitűnő ízléssel –, amik jól álltak rajtam. De, amit talán a legjobban szerettem benne, hogy nem volt olyan hobbija, ami akár csak egy-egy estére is, de elválasztotta volna tőlem.

Ha nem együtt csináltunk valamit, mindig elfoglalta magát, de én tudtam, hogy csak eljátssza, valójában rajtam kívül semmi nem érdekelte, és ez zavart engem.

Jó volt az ágyban. Egy év után próbálkoztunk gyerekekkel is, de nem jött össze. Nem miatta, ő mindent megtett. Én vagyok meddő, mint kiderült. A kudarc őt nem rázta meg különösebben, nem az a típus. Engem annál inkább, de végig mellettem állt és vigasztalt. Ezt leszámítva, csodás párt alkottunk. Az első két év klasszikus rózsaszín álomban telt, és én tényleg boldog voltam.

A harmadik évben már nem éreztem olyan jól magam, és eldöntöttem, hogy ezt be kell fejeznünk. El kell válnom tőle.

A gond csak az, hogy közben sajnálom is. Nem hagyhatom egyszerűen magára, hogy egyedül élje az életét. A törvény nem engedi meg neki. Ha elválok tőle, neki annyi, és ezt nem tudom, képes leszek-e elviselni, de már elhatároztam magam.

Csakhoggy egy Antropod-44-es humanoid robottól nagyon nehéz elválni. Rengeteg az adminisztráció, és a vége az, hogy visszaviszik őt a gyárba, és újraprogramozzák, hogy aztán egy másik magányos nő kiválassza magának, mint álmai férjét.

Elég nehéz a közvetítők felé megmagyarázni, mi a baj a férjemmel, amikor mindent úgy állítottak be rajta, ahogy az elején kértem. Külsőre hibátlan. Aki nem tudja, hogy robot, nem jön rá. Tényleg lélegzetelállító technológia. És valóban mindenre képes szexuálisan is. Még megtermékenyítésre is, igaz, ahhoz előtte fel kell tölteni őt egy spermabankból, ami eleinte furcsának tűnt, de teljesen általános dolog – mint megtudtam –, és mégiscsak jobb, mint egy lombik petesejt beültetés.

Ezenkívül, válasz esetén megnézik a robot emlékeit, ahová nem csak eseményeket, hanem az én elégedettséget, boldogsági szintemet is elmentette, amik viszont mind pozitívak, hiszen jól éreztem magam vele. Az én problémám olyan mélyen van, ahová az ő receptorai nem látnak le.

Leonard az én megvalósult álompasim. Az öszszegyűrt férfi, akinek az ízlése, érdeklődési köre tö-

kéletesen igazodik az enyémhez. Tudja, és soha nem felejt el a méretemet, a kedvenc márkáimat, a hozzám illő színeket, és mindig mellettem van, amikor szeretném.

Előre beprogramoztattam, hogy kérje meg a kezem, de csak intervallumot adtam meg, így volt benne egy kis meglepetés. A gyűrűt is ő vette, és szépet választott, tudta milyet szeretnék. A tengerparti utat szintén egyedül foglalta le.

Azért okos és művelt, mert közvetlen hozzáférése van az internethez, ráadásul mindent megjegyez elsőre.

Leonardot egy reklámban láttam meg, váratlan helyen és időpontban. Egy kirakat kivetítőjén, amikor karácsony másnapján haza felé kullogtam az esőben, anyámnál tett látogatásomból. Nevelőapám hat éve meghalt, az igaziról nem tudok semmit.

Ünnepek után elmentem egy bemutatóra, ahol mindent megmutattak az új robotférfi típusról. Megláttam és megszerettem. A nevét én adtam, és bármit módosíthattam rajta kedvem szerint.

Mégis, hiába bármennyire tökéletes, hosszútávon nem csaphatja be az érzéseimet, sem az érzéseimet.

Pont ez a tökéletesség őrjít meg benne. Nem tudok elvonatkoztatni, hogy minden, amit tesz, azért teszi, mert én kívántam így, és nem azért, mert szerinte így jó nekem.

Amikor elmondtam anyámnak, nem borult ki. Elmesélte, hogy neki is volt egyszer robot szeretője, de még a 2-es modell. Régen történt, még mielőtt megszülettem.

Vége

Ronil Caine első regénye, a *Lilian*

2016. március 29-től kapható a nagyobb könyvesboltokban
és a galaktikabolt.hu weboldalon.

A történet egy japán cégről szól, amelyik titkos szolgáltatást nyújt gazdag emberek számára: képesek lemásolni bármelyik hírességet, hogy ügyfelük eltölthessen velük egy-két hetet valamelyik egzotikus nyaralóhelyen. Robert Turner amerikai multi-milliomos a feltörekvő színésznőt, a csodálatos szépségű Liliant rendeli meg. A másolat tökéletes, és mesterségesen elfojtott emlékekkel, boldog tudatlanságban élvezzi a nyaralást a megrendelővel, mit sem sejtve arról, ki is ő valójában. A projekt azonban félresiklik. A másolat emlékei kezdenek előjönni...

További részletek: ronilcaine.com/lilian